

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 15 - 21 noiembrie 2020

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455

ÎNCEPE POSTUL CRĂCIUNULUI

luni, 16 noiembrie 2020

Sărbătoare

Intrarea în Templu a Maicii Domnului

sâmbătă, 21 noiembrie 2020; ora 11.00 Sfânta Liturghie

Pe cea mai aleasă din toate neamurile, pe Sfânta Pruncă ce se aduce astăzi de Sfinții săi Părinți în biserica Domnului și se așază în Sfânta Sfintelor, spre sălășluirea Împăratului tuturor, cu cântări de laudă și cu mulțime de făclii să o întâmpinăm. Iar tu care ai milostivire nemărginită, slobozește-ne din toate nevoile pe noi, care îți cântăm: *Bucură-te, bucuria noastră, Sfântă Pruncă, pururea Fecioară!*

Îngerii lui Dumnezeu o înconjoară cu credința, iar credincioșii o fericesc pururea și cu bucurie cântă laudele acestea:

Bucură-te, Sfântă Pruncă, ce astăzi ești adusă în Sfânta Sfintelor;

Bucură-te, că Sfinții tăi Părinți astăzi împlinesc făgăduința;

Bucură-te, că ai fost binecuvântată de marele arhiereu Zaharia;

Bucură-te, că el te-a așezat în Sfânta Sfintelor;

Bucură-te, că Sfântul Zaharia, apărând cinstea ta, de evrei a fost omorât;

Bucură-te, jertfă bineprimită de Dumnezeu;

Bucură-te, că în Sfânta Sfintelor se pregătește azi sălășluirea ta;

Bucură-te, că tu începi mântuirea noastră;

Bucură-te, că de fecioare de vârsta ta ai fost petrecută;

Bucură-te, bucuria noastră, Sfântă Pruncă, pururea Fecioară!

(Acatistul Intrării în Templu a Maicii Domnului)

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Mihai Popa, Mihnea Mihele, Maria Vanț, Simona Oprea și Rareș Ghețe**, în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

A treia întrebare

Samarineanul milostiv ne dezvăluie îndurarea. Este o parabolă despre felul în care Dumnezeu ne vindecă plecându-se asupra noastră, se milostivește de noi și ne învață să facem la fel. Noi suntem la fel ca omul din evanghelie: răniți de păcat, scoși de pe calea vieții și așteptându-ne moartea. Fiecare zi care trece nu face nimic altceva decât să ne apropie mai mult de fatidicul moment al trecerii din această viață. Evangheliile din duminicile precedente, cea despre văduva din Nain, sau a femeii cu scurgere de sânge sau a fiicei lui Iair ne vorbesc exact despre o astfel de stare. Nici legea Vechiului Testament, nici sacrificiile Templului nu reușesc să ne scape din ghiarele morții: trec pe lângă noi la fel ca preotul sau levitul de astăzi. Isus în schimb, cel pe care iudeii îl numesc samarinean și posedat de diavol, se pleacă asupra noastră, toarnă undelele harurilor sale peste răni și vinul bucuriei peste dureri. Ia asupra lui umanitatea noastră, cu toate păcatele ei, se înveșmântează cu ea. Iar când pleacă înspre Tatăl, ridicându-se la Ceruri, ne lasă în grija Bisericii, cea care pe toți îi primește și pe toți îi îngrijește până la a doua venire a Domnului.

Omul legii îi adresează două întrebări lui Isus: cum să moștenească viața veșnică și cine este aproapele lui. Mântuitorul îi răspunde la o a treia, pe care el și împreună cu el întreaga umanitate nu îndrăznește nici măcar să o formuleze: pentru cine vom fi și noi odată un “aproape”? Cine ne va iubi vreodată așa cum se iubește pe sine? De la cine să așteptăm o dragoste ce să ne învețe dragostea și o iubire în stare să ne mântuiască? Ochii lui Adam și ai Evei din icoanele Învierii, uimiți, neîncrezători parcă, și în același timp scăldați de lacrimile recunoștinței sunt ochii noștri, ai tuturor. Fiindcă în Isus Cristos, Dumnezeu ne arată dragostea lui deplină, ce se coboară până în străfundurile iadului pentru a ne salva. Înnoiți, înviați, suntem chemați să facem și noi la fel, schimbând legea aparent imutabilă a acestei vieți; chemați să fim picături de apă limpede, cristalină în marea învolburată a acestei lumi.

De multe ori coborâm și noi de la Ierusalim înspre Ierihon, prea slabi pentru a rezista tentației drumurilor ușoare ce merg în jos. Ne punem singuri în mâinile tâlharilor, iar ei răpesc moștenirea noastră de fii. Însă ori în ce situație am fi, ori de câte ori vom întinde o mână înspre Samarineanul milostiv, dragostea lui Dumnezeu se va coborî iarăși și iarăși din înălțimile Cerurilor pentru a ne învălui în îndurarea sa.

Avem ocazia de a ne reaminti că îndurarea este piatra din capul unghiului pentru credința noastră!

**PS Claudiu,
Episcopul Curiei**